

I bestemmelsens 2. pkt. er undergrænsen udformet som en tidsmæssig begrænsning for retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte. Den tidsmæssige begrænsning kan være op til 3 måneder, således at der kun ydes fuld erstatning inkl. de 3 måneder, hvis mersygeperioden m.v. har været på mere end 3 måneder. Også ved anvendelsen af denne bestemmelse må der tages hensyn til de normale følger af sygdommen og af nødvendig behandling. Hvis der f.eks. indtræffer en erstatningsberettigende patientskade under en operation, hvorefter patienten er uarbejdsdygtig i 4 måneder, men den normale følge af operationen ville være en uarbejdsdygtighedsperiode på 2 måneder, omfatter patientskaden kun 2 måneders uarbejdsdygtighed, og patienten vil derfor ikke være berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte for denne periode.

Grænsen efter 2. pkt. vil ikke ramme andre erstatnings- eller godtgørelsesposter. Hvis patientskaden medfører helbredelsesudgifter eller andre lignende udgifter, jf. erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, har patienten således ret til erstatning herfor, selv om uarbejdsdygtigheds- eller sygeperioden er kortere end 3 måneder, forudsat erstatningen overstiger 20.000 kr., jf. grænsen i 1. pkt. Hvis patientskaden får varige følger i form af varigt mén eller erhvervsevnetab, har patienten ret til godtgørelse og erstatning herfor efter de almindelige regler i erstatningsansvarsloven, uanset om patientens helbredtstilstand måtte være blevet stationær på kortere tid end 3 måneder. Ved dødsfald ydes tilsvarende altid erstatning for forløb og begravelsesudgifter efter de almindelige regler i erstatningsansvarsloven.

Bestemmelsen tager sigte på generelt (dog undtaget sunde forsøgspersoner) at lade patientforsikringen dække de mere alvorlige og varige følger af patientskader efter loven.

Reglen i *stk. 3* gør undtagelse fra en undergrænse ved skader, der rammer sunde forsøgspersoner og donorer. I disse tilfælde udmåles erstatning og godtgørelse således fuldt ud efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

Reglen i *stk. 4* præciserer, at patientforsikringen alene yder erstatning til patienterne og disses efterladte, men ikke til andre, der efter almindelige erstatningsretlige regler måtte have et afledet krav i anledning af patientskaden. Reglen har navnlig betydning for den i erstatningsansvarslovens § 17, stk. 2, hjemlede regresret for arbejdsgivere for udbetalte dagpenge eller sygeløn. Sådanne krav dækkes således ikke af patientforsikringen. Bestemmelsen svarer til reglen i § 7, stk. 2, i lov om erstatning til ofre for forbrydelser.

Til § 6

Reglen omhandler erstatningsnedsættelse på grund af egen skyld og anden medvirken fra patienten til skadens indtræden. Reglen indeholder den afvigelse fra almindelige erstatningsretlige regler, at egen skyld i form af simpel uagtsomhed fra patientens side ikke kan medføre nedsættelse af erstatningen. Udtrykket »medvirket« omfatter både egen skyld og accept af risiko, men accept af risiko får dog normalt ikke betydning i disse tilfælde, da selv et udtrykkeligt samtykke fra patienten til gennemførelse af behandlingen i sig selv er uden betydning for vurderingen af, om der foreligger en erstatningsberettigende patientskade.

Har patienten hidført skaden med forsæt, vil dette normalt udelukke, at der overhovedet kan siges at foreligge en patientskade. Skulle der undtagelsesvis foreligge en i øvrigt erstatningsberettigende patientskade trods forsætlig medvirken fra patienten, vil anvendelsen af reglen i § 6 normalt føre til bortfald af erstatningen, men reglen udelukker ikke, at man i særlige tilfælde kan nøjes med en vis nedsættelse af erstatningen.

Har patienten ved grov uagtsomhed medvirket til patientskadens indtræden, skal der normalt kun foretages en vis nedsættelse af erstatningen. Ved bedømmelsen af, om og i hvilket omfang erstatningen skal nedsættes, skal der både tages hensyn til patientens skyldgrad og dens betydning for skadens indtræden samt til omstændighederne i øvrigt, herunder skadens alvor og erstatningens betydning for patientens eller de efterladtes økonomiske forhold. Bestemmelsen udelukker således ikke, at der kan gives fuld erstatning trods groft uagtsom medvirken fra patienten.

Til § 7

Bestemmelsen omhandler koordinationen mellem patientforsikringens dækning og adgangen til at rejse erstatningskrav efter almindelige erstatningsretlige regler. Bestemmelsen gør erstatningen fra patientforsikringen til den primære erstatning, således at patienten eller dennes efterladte afskæres fra at kræve erstatning efter almindelige erstatningsretlige regler, så langt patientforsikringens dækning rækker. Det er i så henseende uden betydning, om den, mod hvem erstatningskrav ellers kunne rejses, er en medicinalperson eller dennes arbejdsgiver eller det drejer sig om en udenfor stående skadevolder.

Erstatningskrav baseret på culpapreglen ville kunne fremsættes i nogle af de tilfælde, der omfattes af § 2, stk. 1, nr. 1 og 2 (og dermed i nogle af de tilfælde, der omfattes af § 3, stk. 1), samt i alle tilfælde, der omfattes af § 3, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at patienten